

Dries in Maastricht

In 2008 nam ik voor de eerste keer deel aan de GP Jim Beuselinck, een recreatieve triatlon in Oedelem ter ondersteuning van Jim in zijn Hawaïaanse avonturen. Dit beviel me toen zo goed dat ik de jaren nadien stevast vaste klant was op de deelnemerslijst.

Met de jaren groeide de ambitie om ooit zelf eens deel te nemen aan een volledige triatlon en zo kwam het dat ik dit jaar aan de start stond van de Ironman Maastricht. Uit de vele wedstrijden viel de keuze op Maastricht omdat het relatief dicht bij de deur is en het zo dus vlot bereikbaar was voor eventuele supporters.

De vrijdag voor de wedstrijd vertrok ik met het gezin naar Maastricht. Na inchecken op hotel ging het richting briefing. Hier werd nogmaals het volledige reglement toegelicht, maar zelf was ik vooral onder de indruk van de grote organisatie. De afgelopen jaren had ik wel al wat triatlons gedaan in België, maar dit was toch met niks te vergelijken. Na de briefing vlug gaan registreren om de dag af te sluiten bij een plaatselijke Italiaan.

Op zaterdag de fiets inleveren in de wisselzone, alsook mijn gerief voor na het zwemmen en tijdens het lopen. Kort even de stad met aankomstzone (die was door de plaatselijke markt nog in volle opbouw) bezocht en dan opnieuw richting hotel om nog wat te rusten. De kids konden ondertussen het zwembad onveilig maken.

De zaterdagnacht was niet alleen een korte nacht, de wekker liep af om 4u, maar ook een nacht waarin ik amper geslapen had. Zenuwen, wellicht wel. Een stevig ontbijt genomen en dan met de familie richting startzone. Onderweg zag je 2 types volk op de baan, enerzijds de triatleten en hun supporters richting wedstrijd, anderzijds uitgaande jeugd die zich langzaam huiswaarts begaven.

In de startzone was het al een drukte van jewelste. Vlug even de fiets gaan checken, maar alles was nog tiptop in orde. Afscheid genomen van vrouwlief en kids en dan aanschuiven in een lange rij bij de toiletten ... om die last-minute zenuwen onder controle te krijgen.

Om 7u was het dan zover, de start van de profs. Bijna was het aan ons, je voelde het in het startvak, een vorm van opluchting dat we er eindelijk aan mochten beginnen. Toen de niet pro's mochten starten lag je nog niet onmiddellijk in het water. Per seconde mocht één atleet het water in, wat op zich goed was om de gebruikelijke drukte in het water te mijden, maar dit zorgt er natuurlijk voor dat je nog wat minuutjes moet aanschuiven.

Nog enkele meters en het is zover. Duikbril op en weg ermee, maar trek ik daar toch niet de rekker van mijn duikbril door. Niet panikeren, ik had daar al iemand van de organisatie zien staan met wat reservebrillen. Hop, even wisselen en het water in. Het eerste deel van 1700m was tegen de stroom in maar dat viel goed mee. Een rustig tempo gezwommen tot we na 1700m even aan land moesten om vervolgens de terugweg met de stroom mee te vervolgen. Hier opnieuw relax gezwommen want de dag was nog lang.

Niet geforceerd in de wissel en rustig de tijd genomen om sokken aan te doen, wat sunblock te smeren, de supporters te groeten, alvorens ik de fiets op sprong voor

meerdere uren. Het was niet zo warm als de vorige dagen, maar ik had toch geen extra kleding voorzien voor op de fiets, dat ging wel meevallen (dacht ik). Het fietsen begon onmiddellijk pittig met 2 kuitbijters in de eerste kilometers, maar ik kon relax naar boven rijden.

Het was genieten op de fiets, je rijdt rond met overschot, kan de mensen langs de kant groeten, wat rondkijken naar de prachtige streek die je rond Maastricht hebt. Zalig. Maar na 2u wedstrijd gingen de hemelsluizen open en zaten we in een serieuze plensbui. Op zich niet zo erg, maar nu begon het wel koud te worden op de fiets en het was op sommige plaatsen opletten geblazen door het gladde wegdek. Zo heb ik menig triatleet tegen de grond zien liggen, maar gelukkig bleef ik hiervan gespaard.

Door de koude was mijn voedingsplan wel wat in de war gestuurd, maar ik kon hierop goed anticiperen door wat extra gellekes in te nemen aangezien er wat minder dorst was. Verderop in de wedstrijd was het weer aan het beteren en na ongeveer 130 km fietsen prikten de eerste zonnestrallen door het wolkendek. Man, wat doet dat deugd als je koud hebt. Het laatste luik van het fietsen kondigde zich aan en ik voelde me nog zo fris als een hoentje. Een opsteker op een parcours met bijna 1500 hoogtemeters. Mentaal zat het ook nog allemaal snor, zeker omdat ik merkte dat atleten rond mij het toch moeilijk begonnen te krijgen.

Uiteindelijk kwamen we opnieuw in Maastricht en kon de fiets aan de haak en konden we de loopschoenen dichtknopen voor de afsluitende marathon. Ik was vooral benieuwd hoe de benen gingen reageren, want op de fiets mag je je nog goed voelen, het is pas als je begint te lopen dat je weet hoe het met de benen is gesteld.

Al bij al viel het goed mee, maar ik had me voorgenomen om niet te hard van stapel te lopen want enerzijds heb je nog 42 km te lopen, anderzijds wist ik dat het een zware omloop was. Er moesten 4 rondes afgelegd worden en per ronde waren er 2 serieuze hellingen. Dosereren en overleven was dus de boodschap.

De eerste kilometers liepen toch niet helemaal vlot en na 3 km had je al de eerste helling. Pfff, die was lastig en ik moet hier nog 3 keer passeren. Halfweg de eerste ronde begonnen de benen wat beter aan te voelen en dit bleef zo tot het einde van de derde ronde. Per ronde passeerde je telkens de aankomstzone en dat was telkens opnieuw een kippenveld moment. Op die plaats wordt je letterlijk vooruit geschreeuwd door de mensenmassa en voel je even de benen niet.

Maar op het einde van de derde ronde waren mijn beste benen toch ietwat weg en begon ik het moeilijk te krijgen. Het was nu echter mijn laatste ronde en doordat je de finish al bijna kan ruiken, oké er is nog 10 km te lopen, begin je toch moral te krijgen om door te bijten. Ik kon er opnieuw wat doorkomen en ten opzichte van de andere deelnemers was ik nog steeds aan een inhaalrace bezig. Ik bleef immers lopen waar anderen al meermaals aan het wandelen waren. Het aftellen was begonnen, nog enkele km's afzien en dan genieten.

Kort voor de aankomst krijg je dan een 4^e polsbandje aangereikt als bewijs dat je 4 rondes gelopen hebt en straks dus het tapijt aan de finish mag opdraaien. Emoties, kippenveld, tranen, ... vanalles gaat er door je hoofd. Vrouwlief en kids staan kort voor de aankomst nog eens de longen uit het lijf te schreeuwen en dan die laatste rechte lijn met de woorden "Dries, you are an ironman" die door de luidspreker schallen. Gebalde vuisten, een oerkreet en tranen ... meer komt er op zo'n moment niet uit. Ik deed het, en hoe: in mijn eerste volledige triatlon op een selectief parcours duik ik onder de 11u.

Hier had ik vooraf wel van gedroomd, maar nooit gedacht dat ik dit zou kunnen waarmaken.

Maar zonder de steun van Ilse en het begrip van Arne, Ward en Stan zou dit me nooit gelukt zijn. Oprechte dank aan hen en alle supporters langs het parcours. Hier gaan we nog lang van nagenieten.

Dries